

זהה אדיר

זהה אדיר

גיא גימנסיה ריאלית

הרשמה לשנת הלימודים תשכ"ז לכתות ט', י, י"א, י"ב

תיכון מקצועי במגמות

תיכון עיוני במגמות

רדיו - אלקטרוניקה, טלויזיה
שרטוט • סכנאות • גרפיקה

הומניסטי
וריאלי

שימושית

(בנין • מכונות • ארכיטקטורה)

כולל הכנה לבחינות הבגרות הנערכות מטעם משרד החינוך מורים אקדמאים • כיתות בוקר • שכר לימוד מודרג • סטיפנדיות

פרטים והרשמה: 1-9; 8-5

ח.י.פ.ה רח' שמריהו לוי 30 פינת רח' הרצל 14 | רח' סמולנסקין פינת רח' בן-יהודה 90 | ת.ד.א.ב.יב רחוב אלנבי 128, ליד ככר המושבות

אכשיר לקוויות

(המשך מעמוד 27)

למכור את עצמו בכל עת — אל תשימו אותו ברשימת המועמדים שלכם! אבל אם נבחר — הוא נבחר כאדם, כנבחר ציבורי, ולא תיתכן הגבלה כלשהי על זכותו לשנות את דעותיו ולהכריע על פי מצפונו (או חוסר-מצפונו) כאוות נפשו. אחרת, לשם מה ככלל דרושים נבחרים ציבוריים? תקימו ועדה של מזכירי-המפלגות במקום, וזו תכריע לפי המפתח.

בכלל כבוד היושבראש, יכול לבוא אפיקורוס ולשאול: ככלל, האם יש צורך בעריות בארצנו? כל הארץ גודלה כשכונה אחת של העיר ניו-יורק, מבחינת האוכלוסיה, אין לנו מסורת עירונית, אין גאחה עירונית מיוחדת. תל-אביבי לא יאמר, כמו איש פלורנץ: „אני פירנטיני, ורק אחר-כך איטלקי.“ (אולי חוץ מאנשי ירושלים וכפרי-סבא.)

אולם אפילו אם לא נרחיק לכת עד כדי כך, יש לשאול בכל החומרה: לשם מה הפיצול האבסורדי הקיים? יש עיר אחת במרכז הארץ, והיא העיר דן — מבתים ועד פתח-תקוה. אוכלוסיה רצופה, בעיות רצופות, פתרונות רצופים. אבסורד גמור הוא שענייני המינהל מפוצלים כאן בין קרוב לעשר רשויות כושלות, כל אחת עם מנגנון מנופה. אל נדבר על „איגודי ערים.“ נדבר על הקמת עיריית דן, או תל-אביב רבתי, ובעצם, אם נהיה בעלי תחושה היסטורית, השם הנכון הוא יפו.

לאור הכפילויות, ההתנפחויות, השחיתויות של רשויות מקומיות אלה — מה הפלא, כבוד היושבראש, כי משק-הכספים שלהן מתמוטט? כאשר הפיקוח מלמעלה הוא מפלגתי בעיקרו, וכפוף לשיקולים מפלגתיים — איך אפשר בכלל למנוע התמוטטות זו? כל זמן שחיים בסדר עם סגן השר ועם מפלגתו, אין השגחה יתרה. אפשר תמיד לקרוא רחוב על שם השר, כמו רחוב השר משה ברמת-גן, או להקים את מרכז שפירא במועצה האזורית שפיר, או מוסד של בני עקיבא על שם עולי גרודנא תל-אביב.

שפת-הים או גומי לעיסה?

איני רוצה לרחוץ את כבוד סגן-השר ברותחין — אך אי-אפשר שלא להזכיר את חופי הרחצה. בנאומי גילה סגן-השר התעניינות בנעשה בשפת-הים שחסרה לו לגמרי שבוע לפני כך. הוא גילה 10 קילומטרים נוספים של חוף רחצה — שאינם קיימים בצחים שהוא עצמו התקין אותם. היכן החופים האלה? בנאומי הזכיר 15 קילומטרים של חופי רחיצה. בצווים יש רק 5 קילומטרים. זה מזכיר קצת גומי לעיסה.

אך אם מעיד הדבר כי כבוד סגן-השר השר שינה את גישתו לנושא כאוב זה תוך שבוע אחד, כתיבאה מהתגובה הציבורית הזועמת על נאומי הזלזלני, והתלוש מן המציי אות, שנאם בעקבות הצעתי לי-סדרהיום — תבוא עליו הברכה. במקום שבעלי תשובה עומדים...

כבוד לדרכון הישראלי!

ולבסוף, כבוד היושבראש, הערה לגבי הדרכון הישראלי.

הוא מושפל בעולם, מפני שממשלתנו לא דאגה לביטול הצורך באשרות-כניסה בארצות ששיחררו את אזרחי רוב המדינות. מי שנוסע לחוץ-לארץ מתנסה בחוויה משונה מאד. אתה בא במטוס גדול, יחד עם שמונים או מאה אנשים. כל האנשים עוברים אוטומטית דרך הביקורת — ורק אתה, בעל הדרכון הישראלי, נשאר עומד. עוברים שבועות עד שמשיגים את הדרכון, בניגוד להבטחה מפורשת שנתן השר שפירא לסוכני-הנסיעות. להשיג אותו קשה, חידושו עולה כסף רב (ואין מתושים לעשר שנים, אלא רק לשנתיים, משום-מה) אך לבטל אותו אפשר בכל רגע, לפי ראות-עיניו של השר. אך לא לפי ראות-עניניו של נושא הדרכון.

צריך היה להיות משרד מרכזי אחד, עם מיכון מודרני מעולה, לכל ענייני רישום התושבים, כולל הוצאה אוטומטית של דרכונים לכל דורש, עם חידוש אוטומטי, כמו רשיון-נהגות.

הבה ונחזיר כבוד לדרכון הישראלי. אל ניתן אותו לאדם שלא ישב בארץ לפחות שנה או שנתיים, ונדאג שכאשר ניתן — יכבד אותו העולם.